

Nr 376.

Av herr **Johansson** i Edsbyn, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 153, med förslag till civil tjänstepensionslag m. m.*

Med anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 153 med förslag till civil tjänstepensionslag m. m., ber jag få göra följande erinran och förslag.

Departementschefen säger på sidan 41 i ifrågavarande proposition följande:

”Då riksdagen i samband med lönefrågan icke gjort något uttalande angående ordnandet av de kvinnliga befattningshavarnas pensionsförhållanden, saknar jag anledning närmare ingå på de principiella spörsmål angående denna pensionering, till vilka chefen för finansdepartementet redan tagit ställning. I enlighet med förberörda av departementschefen uttalade åsikt torde alltså i allmänhet pensionsåldern ävensom avgifterna för egen pensionering böra vara lika för män och kvinnor. Av riksdagens beslut i lönefrågan lär emellertid få anses följa, att pensionsunderlaget bestämmes lägre för kvinna än för man. För bådas del torde pensionsunderlaget böra anpassas efter slutlönen på billigaste ort, och då denna enligt riksdagens beslut blir en löneklass lägre för kvinna än för man, torde pensionsunderlaget för kvinna sänkas i motsvarande mån.”

I statsutskottets utlåtande nr 17, som legat till grund för riksdagens här ovan av departementschefen återopade beslut, anför dock utskottet på sidan 33 följande:

”I fråga om den normala pensionsåldern för kvinnlig befattningshavare har departementschefen, som ovan nämnts, ansett densamma böra höjas från nuvarande 60 till 67 år eller samma ålder som för män. Då emellertid, såsom departementschefen erinrat, så gott som ingen erfarenhet föreligger om kvinnliga tjänstemäns arbetsförmåga i de åldrar, varom här är fråga, synes enligt utskottets mening försiktigheten bjuda att, intill dess sådan erfarenhet vunnits, stanna vid den av 1921 års lönekommitté föreslagna pensionsåldern eller 64 år. Skulle erfarenheten framdeles visa, att en ytterligare höjning av pensionsåldern kan utan olägenhet ske, är en dylik höjning lätt att genomföra, varemot, i händelse erfarenheten skulle visa ett motsatt förhållande, en sänkning av en för hög pensionsålder måste medföra större svårigheter.”

Då denna av utskottet förebrakta motiveringen ändock låg till grund för

det beslut, som slutligen medelst gemensam votering blev riksdagens, ehuru den av formella skäl icke kunde få inrymmas i beslutet, så anser jag att Kungl. Maj:t i sitt nu framlagda förslag till civil tjänstepensionslag m. m. bort tagit hänsyn till denna motivering och föreslagit högsta pensionsåldern för kvinnlig befattningshavare till 64 år. Någon reservation på denna punkt är icke inrymd i riksdagens beslut.

På grund av vad jag sålunda anfört, får jag vördsamt hemställa,

- a) att riksdagen må besluta sådan ändring i Kungl. Maj:ts förslag till civil tjänstepensionslag m. m. som innefattas i proposition nr 153, att högsta pensionsåldern för kvinnlig befattningshavare sättes till 64 år, samt
- b) att vederbörande utskott må i lagtext, bilagor samt för övrigt vidtaga härför erforderliga ändringar.

Stockholm den 26 mars 1925.

O. Johansson,
Edsbyn.